

Maaseutuopiston Kannuksen yksikön opiskelija

Olin työssäoppimassa Englannissa kennelissä, jossa oli noin 50 koiraa + pennut. Ensisijaisesti kennel kasvatti amarikancockerspanieleita. Muita rotuja kennelissä oli isovillakoira, mopsi, cavalierkingchasinspanieli, sekä lyhyt- että pitkäkarvaiset chihuahuat, toyvillakoirat sekä yksi weimarinseisoja. Heillä oli myös kissahoitola.

Töihin mentiin aamulla melko ajallaan (ehkä enintään 10 min. myöhässä) ja illalla lähteminen oli hiukan liukuva riippuen siitä, mihin aikaan kaikki työt oli tehty. Koirista pidettiin hyvää huolta. Töissä painotettiin sitä, että koirat voivat hyvin, niillä on vettä ja tarhat ovat puhtaat. Koirat viettivät mahdollisimman paljon aikaa ulkona. Kissoja en hoitanut kuin muutaman kerran. Itse hommat eivät eronneet paljosta siitä, mitä Suomen kenneleissä tehdään, mutta Suomessa kenneleillä ei ole juurikaan ulkopuolisia työntekijöitä. Englannissa kennelit ovat isompia ja tässäkin kennelissä omistajat eivät käyneet päivätöissä vaan olivat koko ajan töissä omassa kennelissään. Heillä oli myös kaksi muuta työntekijää, jotka olivat vuoroittain töissä. Tätä ei juurikaan tapahdu Suomessa. Omistajat asuivat kennelin yhteydessä ja heidän kanssaan itse talossa asuivat pienimmät pennut ja näyttelykoirat sekä muutama muu erikoistapaus. Heille oli oma erilliset pentu- ja koirahuoneet.

Koiranäyttelyt olivat paljon isompia kuin Suomessa. Niissä oltiin yleensä kolme-neljä päivää, vaikka omia koiria ei ollut kehässä. Näyttelyissä majoituttiin yleensä asuntovaunuissa tai -autossa. Näyttelypaikan vieressä oli aina iso alue varattu vain karavaanareille. Siitä oli helppo sitten aamulla kävellä näyttelyyn. Syynä tähän oli se, että juurikaan mihinkään hotelliin Englannissa ei saa viedä koiria. Englannissa näyttelyissä oli palkintoina myös rahaa, tätä ei Suomessa ole.

Näyttelyssä koiria oli pidettävä koko ajan silmällä, sillä siellä niitä yritetään varastaa, myrkyttää yms. Varsinkin menestyneitä koiria halutaan vahingoittaa. Suomessa ei juurikaan koirista tarvitse huolehtia. Suomessa suurin huolenaihe näyttelyissä on arvotavarat. Kennelissä kaikki paikat lukittiin iltaisin, jotta koiria ei yritettäisi varastaa. Heitä, niin kuin muitakin suuria kennelin pitäjiä on uhkailtu ja kiristetty aina niin pitkälle, että siitä on pitänyt ilmoittaa poliisille. Koirabisnes on paljon suurempaa ja vakavampaa kuin Suomessa.

Ihmisiä tervehdittiin ihan normaalisti ja aamulla toivotettiin hyvät huomenet. Englannissa on tapana antaa poskipusuja, mutta en ihan päässyt sen käytöstä selville. Kai sen käyttö riippuu vähän ihmisestä. Kennelin omistajia ei tervehditty mitenkään eri tavalla. Englantilaiset olivat hyvin ylpeitä omasta maastaan ja tavoistaan. He olivat kaikki hyvin ystävällisiä. Kiihtoksia ja pahoitteluita kuuli hyvin monessa tilanteessa, joissa suomalaiset vain tökerästi tokaisivat jotakin.

Vaatetuksen suhteen työpaikalla ei ollut mitään tiettyjä normeja, mutta kannatti valita vähän huonommat, koska työt eivät olleet mitään puhtaimpia. Huomasin myös sen eron, että Englannissa ei ole pakko rekisteröidä pentuja. Yleensä ne rekisteröidään vain jos ostaja haluaa käydä näyttelyssä tai kasvattaa. Suomessa kaikki pennut on pakko rekisteröidä.

Työt tehtiin hyvin perusteellisesti. Sekä sisä- että ulkotarhat siivottiin päivittäin niin, että koirilla oli varmasti puhtaat oltavat. Koirien vesistä ja vesikupeista pidettiin myös hyvää huolta. Koirien terveyttä seurattiin päivittäin ja pennuista pidettiin hyvää huolta. Koirien kynnet olivat ehkä hiukan liian pitkät, mutta ei se haitannut koirien elämää. Muutkin kuin koirien tarhat pidettiin siisteinä. Aina koiran kuivaamisen ja mahdollisen trimmauksen jälkeen paikat siivottiin. Tavarat olivat pääasiallisesti hyvässä järjestyksessä ja siellä missä niiden kuuluikin olla. Yksi ero koiran pidossa oli myös se, että koirilla ei juurikaan ollut hihnoja vaan ne olivat pienillä aidatulla piholla vapaasti. Näyttelyyn otettiin ”pentuaitauksia” mukaan jossa koirat sitten ulkoilutettiin. Koirat elivät

sisätiloissakin pääasiallisesti häkeissä. Ne pääsivät iltaisin juoksemaan vapaasti, mutta ne söivät ja nukkuivat häkeissä.

Englannissa ihmiset ovat hyvin avoimia ja heihin oli hyvin helppo tutustua. Kaikki olivat hyvin kiinnostuneita Suomesta ja kyselivät paljon. Kaikki työntekijät olivat hyvin mukavia ja neuvoivat mielellään, miten hommat pitää tehdä. Heidän kanssaan oli helppo työskennellä. Sain paljon opetusta myös koiran turkinhoidosta. Kaikki olivat erittäin mukavia ja ymmärsivät hyvin, vaikka en aina puhunut niin täydellistä englantia. Yleisimmät puheenaiheet olivat koirat. Niistä puhuimme melkein koko ajan. Työt tehtiin yleensä keskittyneesti ja hiljaa, koska usein oli fööni/föönejä tai jotain muuta päällä, joten keskustelusta ei oikein tullut mitään.

Ruokailutavat eivät Englannissa olleet maailman terveellisimmät. Lounaaksi söimme yleensä leipää ja sipsejä. Lounasta syötiin aina silloin, kun siihen oli aikaa. Päivälliset muistuttivat aika paljon meidän ruokiamme. Viikolla emme kerinneet yleensä syödä aamupalaa ja viikonloppuisin söimme pekonia, kananmunia ja paahtoleipää. Söimme myös pikaruokaa useammin, kuin mihin Suomessa olen tottunut tai tilasimme esim. kiinalaista ruokaa. Outoa oli se, että Englannissa juotiin paljon pullovettä, vaikka hanavesikin oli avain juotavaa.

Englantilaisille on hyvin tyypillistä, että heillä on suihkun kanssa kylpyamme. Ammetta ei juurikaan käytetä, mutta se pitää asunnoissa pienet kylpyhuoneet kuivana. Lämmitys perustui pitkälti pattereihin ja pääasiallisesti niitä kaikkia säädettiin yhdestä napista. Myös lämmin vesi piti erikseen laittaa päälle. Englannissa emme juuri syöneet päivällistä pöydän ääressä, vaan olohuoneessa television ääressä.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 12:15